

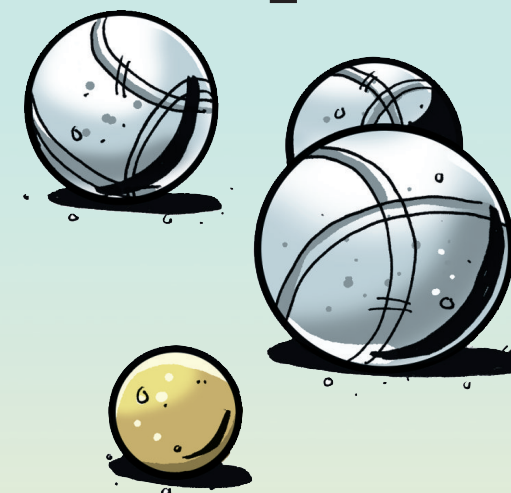
CAMPING
GAST #6

Marjoleine Tel, auteur van het boek *Campinggeluk*, beschrijft acht kampeertypes die iedereen wel herkent. Zesde aflevering: Herman en Joke,

het kampeerduo

Niet- (of nep-)kampeers herken je moeiteloos. Zij beginnen direct over die eeuwige wc-rol wanneer jij vertelt dat je drie heerlijke weken op de camping in Ommen hebt geboekt. Maar je eigen papier neem je dus écht alleen nog mee op van die oerbasic natuurkampeerterreinen, besmukt in een tasje of juist 'iedereen mag zien dat ik ga poepen' uitdagend onder je arm. Die niet-kampeers weten je óók nog te melden dat zich op elke camping een Herman en Joke-duo onder hun caravanluifel bevindt. 's Middags fietsen ze in identieke ANWB-jekkers een stuk of wat fietsknooppunten af. Tja, hier kun je niets tegenin brengen. Want Herman en Joke vind je inderdaad en godzijdank op elke camping, in de loop der jaren zo met elkaar vergroeid dat ze op elkaar zijn gaan lijken.

Herman en Joke zijn de hoeksteen van het kampeerterrein, van welk formaat of aantal sterren jouw camping ook mag zijn. Ze stellen geen specifieke eisen, je treft hen net zo goed dicht bij de herrie van de kantine als afgezonderd achterin het bos. Kamperen is hun lust en hun leven. Zonder dit duo van stavast wordt het een stuk onrustiger op de Boshoe of de Duinpan. Als jij de camping oprijdt en van de baas tussen een paar staanplaatsen mag kiezen, dan ziet de zandvlakte naast Herman en Joke er toch een stuk aantrekkelijker uit dan het graslapje tussen de twee hippe tenten van de jonge gezinnen. Je werpt eens een blik op het duo terwijl je met een half geraamte aan tentstokken in je handen geduldig wacht totdat je ontdekt hoe die andere helft ook alweer in elkaar steekt.

Herman steekt heel kort zijn hand naar je op en duikt snel in zijn puzzelboekje. Ook Joke knikt je toe en verdwijnt in de caravan. Dit is voor Herman het teken om de beschermhoes van de elektrische fietsen, hetzelfde merk in dames- en herenuitvoering, te halen. Joke geeft Herman een zakje krentenbollen, een paar appels, een thermoskan en een geruit plaidje. Herman stopt alles in zijn fietstas en vouwt een kaart in de houder voorop zijn stuur. Klokslag vijf is het stel terug en begint Joke aan het eten. Herman neemt ondertussen de fietsen met een natte doek af en zet ze weer achter de caravan onder de beschermhoes zodat regen en groene aanslag geen kans krijgen. 's Avonds wordt er gejeu-de-bould met de Herman en Joke van naast de speeltuin.

Na een paar avonden blijft op het grasveld enige beweging uit. „Geen jeu de boules?” hoor je jezelf ineens roepen. Voor je het weet, speel je met je partner en de reserve-boules van Herman en Joke een potje mee. Ooit deed je dat suffe spel weleens met je kinderen.

Herman en Joke halen het bloed onder je nagels vandaan. Het kampeerduo is werkelijk niet te verslaan. Overbluffen is er ook niet bij; met een rolmaat uit zijn achterzak meet Herman elke discussiebele afstand tot het balletje ('butje', zeggen zij).

Bloedchagrijnig stel je voor om met jullie laatste fles prosecco op hun overwinning te proosten. „O, da's champagne?” Herman schikt de reserveballen in de versleten theedoek en roept over zijn schouder: „Nee hoor, dat is meer voor oud en nieuw. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg.” *

In identieke
ANWB-jekkers
fietsen Herman
en Joke langs
knooppunten